

Eli și fii săi

Eli și fii săi

Dumnezeu rânduise ce parte să primească preoții din jertfele din vechiul legământ. Jertfele de ardere-de-tot erau în întregime numai pentru Dumnezeu; din celelalte jertfe, preoții și cel care aducea jertfa primeau partea lor, prin care intrau în părtășie cu Dumnezeu. De cele mai multe ori era vorba despre spată sau o altă bucată descrisă cu exactitate. Însă fiii lui Eli luau din carnea jertfită ceea ce doreau ei, disprețuind porunca lui Dumnezeu și acționând cu brutalitate împotriva celui care aducea jertfa; tocmai aceasta le-a fost socotit ca un păcat grav. „Și păcatul acestor tineri era foarte mare înaintea Domnului, pentru că oamenii disprețuiau darul Domnului.” Dacă Dumnezeu a dat o anumită rânduială, atunci aceasta trebuia respectată; ea nu mai trebuia să fie respectată doar dacă Dumnezeu o anula. Acei bărbați nu s-au interesat deloc de Dumnezeu și de Cuvântul Său, ci au făcut ceea ce au dorit ei. Găsim multe exemple în Cuvântul lui Dumnezeu cum oamenii au încălcat legea lui Dumnezeu. Astfel, fiii lui Aaron, Nadab și Abihu, au intrat în Locul Sfânt cu un foc străin și din această cauză au fost omorâți pe loc, pentru că, spune Domnul, „voi fi sfințit în cei care se apropie de Mine și voi fi glorificat în fața întregului popor” (Levitic 10.3).

Și aici vedem că Dumnezeu i-a pedepsit mai aspru pe fiii lui Eli decât pe alții din cauza păcatelor lor, deoarece aceștia erau într-o poziție mai apropiată de El ca preoți. Cu cât poziția noastră este mai înaltă, cu atât mai mare este responsabilitatea noastră; cu cât suntem mai aproape de Dumnezeu, cu atât mai exact va lucra cu noi. „Oricui i s-a dat mult, i se va cere mult; și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult” (Luca 12.48). Moise și Aaron nu au avut voie să intre în țara promisă din cauza unui păcat. „Pentru că nu M-ați crezut, ca să Mă sfințiți înaintea ochilor fiilor lui Israel, de aceea nu voi veți duce această adunare în țara pe care le-am dat-o” (Numeri 20.12). Păcatul neascultării a fost pedepsit la acești doi bărbați mai aspru decât la alți israeliți. Domnul va pedepsi neascultarea cel mai mult la cei care posedă cunoștința cea mai mare. Fiecare este judecat după poziția și lumina, pe care o are. De aceea să nu uităm că, dacă Dumnezeu ne-a dat nouă mai multă cunoștință despre adevăr decât altora, trebuie să-i slujim cu mai multă credincioșie. Dacă nu o facem, atunci Domnul ne va judeca mai mult decât pe alții, deoarece prin infidelitatea și indiferența noastră Domnul a fost mai mult necinstit decât de alții, care, având mai puțină cunoștință decât noi, au mers pe aceleași căi greșite. Neascultarea noastră lezează maiestatea lui Dumnezeu mult mai mult, iar noi suntem vinovați. Ca urmare, Domnul va pedepsi o stare rea la noi mai aspru decât la alții.

Păcatul fiilor lui Eli a constat în încăpățănare și brutalitate. Încăpățănarea este ceva foarte rău în ochii lui Dumnezeu. În 1 Samuel 15.23 citim: „Încăpățănarea este ca nelegiuirea și ca închinarea la idoli.” De aceea vedem și ce judecăți aspre a adus acest păcat asupra lui Eli și asupra întregii lui case. Cu timpul nu a mai fost permis să-i slujească Domnului vreun preot din casa lui Eli, conform cuvintelor omului lui Dumnezeu trimis la Eli (capitolul 2), a cărui profeție s-a împlinit în vremea lui Solomon. Abiatar a fost exclus de la preoție, deoarece a participat la răscoala împotriva lui David (1 Împărați 2.26, 27). Dacă în ciuda tuturor atenționărilor, inima nu se îndreaptă spre Dumnezeu, judecata este inevitabilă (a se compara cu Proverbe 29.1). În modul în care s-a comportat față de Ana și fiul ei, Eli a arătat evlavie, dar nu a avut niciun fel de energie nici pentru bine, nici pentru rău. De aceea Dumnezeu a trimis acel profet la Eli, ca să-i amintească cum îl alesese ca profet pe tatăl său din toate semințiile lui Israel și că dorise să lase casa tatălui său și a lui să umble neconținut în fața Sa. Acum însă iată ce trebuia să-i spună cu privire la păcatul fiilor săi, pe care i-a lăsat în voia lor: „Departa de Mine! Pentru că pe cei care Mă onorează îi voi onora, și cei care Mă disprețuiesc vor fi puțin prețuiți” (2.30).

Dumnezeu a ales la început pe Aaron și pe fiii săi ca preoți; când Core și alții s-au ridicat contra casei preoțești, Dumnezeu a confirmat preoția lui Aaron, făcând să înverzească toiagul acestuia (Numeri 17.8). Dumnezeu a recunoscut casa lui Eli în această lume; atunci, obligația acestuia era să se arate mulțumitor pentru aceasta. Dar, din păcate, el a greșit foarte grav în acest punct. Cât de important este să ne verificăm, dacă nu ne iubim pe noi înșine și pe ai noștri mai mult decât pe Dumnezeu! Seminția preoțească a arătat întotdeauna aceeași râvnă pentru cinstea lui Dumnezeu, așa cum s-a putut spune la început despre leviți: „care a zis despre tatăl său și despre mama sa: Nu i-am văzut! Și n-a recunoscut pe frații săi și n-a cunoscut pe fiii săi; pentru că ei au păzit cuvântul Tău și au ținut legământul Tău” (Deuteronom 33.9). Dumnezeu a pus deoparte pe leviți pentru Sine, pentru că dorea ca El să fie partea lor. Tot așa lucrează și cu copiii lui Dumnezeu. Cuvintele acestea sunt întotdeauna adevărate: „Cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine.” Remarcabil este faptul că omul lui Dumnezeu nu spune: „Pentru ce calcă fiii tăi în picioare jertfa Mea și darul Meu?”, ci: „pentru ce călcați voi în picioare jertfa Mea?” De asemenea: „Onorezi tu pe fiii tăi mai mult decât pe Mine, îngrășându-vă cu cele mai alese dintre toate darurile lui Israel, poporul Meu?” De fapt, Eli nu a tăcut cu totul văzând păcatul fiilor săi, dar totuși s-a comportat mult prea indiferent față de acțiunile nelegiuite ale fiilor săi și de aceea nelegiuirile lor i-au fost atribuite lui.

Acest lucru este foarte grav. Desigur, Dumnezeu este credincios; nimic nu ne va putea despărți de dragostea Sa în Hristos Isus, Domnul nostru. Fie că suntem în necaz, în strâmtorare, în persecuție, în foamete, în primejdii, noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela, care ne-a iubit. Dacă acum trăim, atunci trebuie să trăim pentru Cel care ne-a iubit și S-a dat pentru noi. Sufletul nu va găsi adevărata și deplina pace, până nu va trăi pentru El. Noi am fost răscumpărați, pentru a sluji Domnului. Leviții nu aveau nicio parte de moștenire, pentru că Domnul era partea lor de moștenire; tot așa, creștinul nu are ce căuta în această lume; el nu are nicio promisiune pentru pământ, partea sa de moștenire este Domnul, iar pe acest Domn trebuie să-L urmeze și acestui Domn trebuie să-i slujească; aceasta este chemarea sa. Dacă inima nu bate pentru Domnul, nu există adevărată binecuvântare. „Pe cei care Mă onorează îi voi onora, și cei care Mă disprețuiesc vor fi puțin prețuiți.” Să ne întrebăm, dragi frați, dacă am căutat întotdeauna onoarea Domnului sau dacă nu am neglijat sau disprețuit câteodată pe Domnul și onoarea Sa!

Vedem că Domnul Se îndepărtează de casa lui Eli. Pentru Eli a fost deja o mare smerire faptul că Domnul nu i s-a mai descoperit lui, ci băiatului Samuel și i-a arătat acestuia judecățile pe care le va aduce asupra casei lui Eli. Dar nici nu ar fi putut fi altfel! Domnul spusese: „voi fi sfințit în cei care se apropie de Mine și voi fi glorificat în fața întregului popor”. El a arătat aceasta prin faptul că nu i-a cruțat pe Nadab și Abihu, fiii lui Aaron. Și aici, n-a putut să lase nepedepsit comportamentul rău al fiilor lui Eli. Dar este frumos să vedem că Dumnezeu nu pedepsește cu plăcere și că El face aceasta numai când nu mai are nicio altă soluție. Chiar și pe cel mai nelegiuit, Domnul îl iartă și îl scapă de judecată, dacă acesta se smerește. Dar Eli nu s-a smerit, deși a știut comportamentul fiilor săi și ce judecată groaznică va veni asupra sa

și asupra casei sale. Ca un slujitor fidel al lui Dumnezeu, Eli ar fi trebuit să-i disciplineze și să-i pedepsească pe fiii săi, dar nu a făcut-o. Ce cuvinte grave a rostit acel profet trimis de Dumnezeu! Totuși, Eli nu s-a smerit, deși ar fi fost timpul să se pocăiască în sac și cenușă. Vedem cât de puțin simțământ mai avea Eli față de Dumnezeu. Dacă vine cineva cu o astfel de poruncă din partea lui Dumnezeu și nu face nicio impresie, atunci înțelegem de ce trebuie să intervină Dumnezeu. Domnul ar fi acționat mai bine altfel. Dacă inima se smerește cu adevărat, atunci Domnul Se folosește de această ocazie pentru a înlătura pedeapsa vestită. Imediat ce Ahab, un om rău și închinător la idoli, s-a pocăit, Dumnezeu a îndepărtat mânia Sa de la el. Dar chiar dacă îndelunga-răbdare a Domnului este mare pe de o parte, El arată pe de altă parte seriozitate. El îi spune preotului Său infidel prin Samuel: „Pentru că i-am spus că voi judeca pentru totdeauna casa lui pentru nelegiuirea pe care a știut-o: pentru că fiii săi au adus blestem asupra lor, și el nu i-a împiedicat“ (3.13).

Ce pline de învățătură și cât de importante sunt aceste lucruri pentru viața fiecăruia, în mod deosebit pentru creștini! Adevăratul credincios nu va merge în pierzare datorită harului lui Dumnezeu; totuși, pedeapsa poate merge până la moarte. De aceea să exercităm o judecată de sine serioasă asupra gândurilor, cuvintelor și lucrărilor noastre! Ce trist este când Dumnezeu trebuie să disciplineze! Eli nu s-a smerit. Cuvintele sale arată indiferență și împietrire a inimii: „Este Domnul: să facă ce este bine în ochii Săi.“ Ce limbaj trist față de îndelunga-răbdare pe care a arătat-o Dumnezeu față de el și casa lui!

Cât de prețios este pe de altă parte să vedem în aceste capitole, pe lângă infidelitatea și indiferența lui Eli, încrederea copilărească și fidelitatea lui Samuel și cum Domnul îl onorează în fața oamenilor! Un principiu divin, care rămâne întotdeauna adevărat, este: „pe cei care Mă onorează îi voi onora“. Dacă avem de judecat ceva la noi înșine, atunci să o facem, pentru că Dumnezeu este peste noi și cunoaște totul. Domnul să ne dea în toate lucrurile o conștiință fină, o inimă care se lasă în totul învățată de El!

clickbible.org